

det samme. De bør også snart skjønne at Vaktårnsselskapet ikke lenger kan fortsette å fremsette løgner uten å bli arrestert for disse.

Angiografi

Mer om Quislings hjerne

Av prof.dr.med. Ingar O. Skalpe, Rikshospitalet

Hans Fredrik Dahl etterlyser i et innlegg i Aftenposten 3/11 et svar fra «noen av de interesserte medisinerne». Da mitt navn er nevnt, og jeg til daglig beskjeftiger meg med nevroradiologi, føler jeg meg kallet.

Dahl kommer i dette innlegget med en besynderlig påstand, idet han hevder at professor Monrad-Krohn «hadde sitt eget motiv for å undersøke Quislings hjerne». Dette motiv er ifølge Dahl ikke å finne ut om Quisling led av svulst på hjernen, men en nysgjerrighet etter å studere denne høyt intelligente, men besynderlige manns hjerne, for å se om innsprøytning av kontrastvæske i hjernens blodårer (angiografi) og luft i hjernens hulrom (encephalografi) skulle kunne vise helt spesielle forhold ved Quislings hjerne. Å insinuere at Monrad-Krohn skulle ha så naive oppfatninger av disse metoders muligheter, virker på meg helt utrolig, og jeg føler meg ikke sikker på at Dahl tror dette selv. Derimot finner jeg det ganske rimelig at Monrad-Krohn mistenkte Quisling for å kunne lide av en hjerneorganisk sykdom.

Dahl vet like godt som jeg at da hjemmestyrkene inntok Gimle våren 1945, fant de på Quislings skrivebord et utkast til en søknad til Kongen om sogneprestembedet i Fyrresdal, hvor hans far hadde vært sogneprest tidligere. Quisling hadde som kjent en fremragende krigsskoleeksamen, men hadde ingen teologisk utdanning. Uten å være spesialist i psykiatri har jeg alltid undret meg over at dette dokument ikke ble tillagt større be-

tydning i rettssaken. De fleste legfolk ville vel oppfattet en slik søknad som «sinnsyk». En rekke andre trekk ved hans atferd beskrevet i Dahls bok kunne peke i samme retning.

Det er vel kjent at den slags underlig atferd en sjelden gang kan skyldes en hjernesvulst, spesielt i pannelappen, som fremhevet av Monrad-Krohn. Dette synspunkt finner jeg helt rimelig og finner Monrad-Krohns motiv høyst aktverdigg. Vi henretter jo ikke i dette land mennesker som på grunn av en hjernesvulst begår forbryterske handlinger, og gjorde det heller ikke i 1945.

Dahl går heldigvis i sitt innlegg helt tilbake på at Quisling ble utsatt for medisinske eksperimenter av «eksperimentglade» professorer ved Rikshospitalet. I sin bok gir han da også en langt mer realistisk beskrivelse av de undersøkelser Quisling gjennomgikk, enn han gjorde på pressekonferansen, da hans bok ble presentert. Imidlertid skriver han både i boken og i innlegget at undersøkelsene var risikable og ytterst smertefulle. Risikoen var imidlertid selv den gang en relativt lett varmekølelse i den side av hodet hvor kontrasten ble sprøytet inn. Noen få hadde smerter som varte sekunder til få minutter. Denne metoden hadde vært benyttet ved Rikshospitalet siden slutten av trettitallet og var emne for en doktoravhandling av min forgjenger, dr.med. Arne Engeset, i 1944. Undersøkelsen av Quisling var altså en vel etablert rutinemetode.

Det samme gjelder den luftencephalografi som Quisling gjennomgikk. Professor Kristian Kristiansen, som arbeidet som reservelege ved nevrologisk avdeling på dette tidspunkt, men som ikke hadde noe med undersøkelsen av Quisling å gjøre, opplyser til meg at man på den tiden var langt mer forsiktig med bruk av luft enn vi senere fant nødvendig. Pasientene hadde derfor mindre besvær enn det vi utsatte våre pasienter for helt til midten av 70-tallet, da computertomografien gjorde luftundersøkelser unødvendig.

La meg til slutt slå fast hva Dahl og jeg er enige om: Det var uforsvarlig å bringe Quisling tilbake i retten så kort tid etter disse undersøkelsene. Han burde minst ha fått en ukes pause. Dette anser jeg som hovedpoenget i denne debatten. Dahl kunne spart seg sine insinuasjoner mot høyt respekterte kolleger.